

Nicoleta Balaciu

Câștigătoarea Concursului de Debut
al Editurii Polirom – 2026

Pe cale de dispariție

povestiri

POLIROM
2026

Servicii funerare

N-am mai săpat gropi pentru câini, dar tipul a zis că face cinste și îmi iese și mie ceva dacă îl ajut. Mă duce la cherhanaua de la capătul plajei.

— Gogule, o pălămidă aici pentru tovarășu' meu!

— Sigur, boss, cum să nu!

Plita e chiar la intrare, Gogu aprobă cu spatula în aer, în cealaltă mână are o țigară, iar scrumul se scutură peste peștii puși la fript, între care e și pălămida mea. N-am auzit de peștele ăsta până acum.

— Stai aci până mă-ntorc! îmi spune tipul.

Îmi indică cu degetul o masă în colțul terasei. E un singur scaun, mă așez cu spatele lipit de perete. Între grinzi e întins un năvod de care atârnă scoici.

— Ia zi, ce bei? O bere? Un suc? Merge mai bine o bere, decide el până să-i răspund și scoate o Timișoreana din lada frigorifică. Fără alcool n-ai? strigă el spre cineva din bucătăria cherhanalei.

— Dacă nu mai e în ladă, nu, îi răspunde o femeie dinăuntru, apoi scoate capul printre șiragurile de mărgele din lemn atârnate de tocul ușii. Ah, bună, tu erai!

Femeia iese și vorbesc ceva în turcă. Sunt serioși amândoi. Ea ține în mână un pește spintecat și gesticulează. Tipul se joacă cu lanțul gros de la gât. Tricoul îi plesnește pe burtă. Arată spre mine. Zâmbesc, ce naiba să fac. Nu înțeleg nimic. Îmi aprind o țigară.

— Să nu pleci, că vin repede! Ne-am înțeles, da? îmi zice el din pragul terasei. A dracu' pielea pe tine, Gogule! râde și îi trage o palmă pe spate bărbatului.

Stârnește tot praful cât întoarce jeepul. Ridică două degete de pe volan când trece prin dreptul meu, schițez și eu un gest cu mâna. Din spatele cherhanalei câteva javre latră leșinat.

Până e gata pălămida mea, termin berea. Doar în bermude și în șlapi, Gogu întoarce peștii pe plită. Femeia aduce farfuriile la mese. E plină terasa acum, câteva fete așteaptă afară, pe un buștean. Aud când le spune:

— Cinșpe borșul și saramura. Douăzeci lufarii, trei la porție. Pălămida treizeci, jumătate de pește, și le arată cât e de mare.

Vorbesc cu Oana pe messenger. E pe drum acum, zice că a fost drăguț la ferma de scoici, ai ei nu se mai satură de Bulgaria, dacă știau, își luau cazare acolo, nu în porcăria aia de Eforie. Mai bine venea la mine la Tuzla, putea să facă și nudism, dar ei nu-i place la cort. Semnalul vine întrerupt, conversația e defazată și mă enervez. Îi

zic că o sun mai încolo că am o treabă. Insistă să știe ce. L-am cunoscut pe unul pe plajă și e rost de ceva bani. Poate mergem la delfinariu mâine. Trece aproape o oră și tipul încă nu s-a întors. Eu am terminat de mâncat, pe farfurie a rămas doar capul pălămidei tăiat pe jumătate. Are dinți mici și ascuțiți. Mă holbez la ei ca să par ocupat.

— E pește răpitor, îmi zice femeia când strânge masa. Are carnea ca tonul.

Îmi aduce pe o farfurioară două bucățele de baclava.

— Nu, nu, spun eu. N-am cerut și desert.

— E din partea casei, a început Kurban Bayram. Sărbătoarea Sacrificiului.

Mă lămurește că e o sărbătoare importantă, cum e la noi Crăciunul sau Paștele, ține patru zile, până luni, apoi mă întreabă dacă mai vreau ceva de băut. De jenă, comand încă o bere. Încep să-mi fac calcule, în caz că nu mai vine tipul să plătească. Dacă berea e mai mult de cinci lei, nu-mi ajung banii. Când le aduce nota, și fetele de pe buștean au probleme.

— Sunt cinșpe lei rapanele, ați avut trei.

Una dintre ele pleacă spre corturi. Mă șterg de sirop pe mușama, dar tot am mâinile lipicioase de la baclava. Caut prin buzunare să văd ce bani mi-au mai rămas. Constat că am uitat de porumbul de la prânz.

Începe să se întunece, terasa se golește. Bărbatul tot n-a venit. Mai am doar două țigări, trag de ele cât pot. Din bucătărie se aude cum femeia spală vasele. Gogu curăță plita și fluieră o manea.

— Mai vine Cotoi?

Nu-mi dau seama dacă Gogu vorbește cu mine.

— Alin? Mai vine? întreabă din nou și se întoarce spre mine.

— Da, așa a zis, răspund eu.

Habar n-am cum îl cheamă. Și nici dacă se mai întoarce. Parcă văd că tipul și-a bătut joc de mine. Sunt ultimul fraier. Să văd cum fac cu consumația. M-aș duce până la cort, mai am ceva bani în blugi, poate îmi ajung. Dacă nu, asta e, nu mă mai întorc.

— Mă duc să iau niște țigări, spun eu cât mai firesc.

Ăștia vorbesc ceva în turcă, nici nu mă bagă în seamă. E întuneric deja, cobor pe plajă printre bălării. Nu mai nimeresc treptele, lumina de la cherhana nu bate până acolo. Un câine se ia după mine. Îl gonesc de câteva ori, dar nimic. Când trece pe lângă mine, mă împiedic de un bolovan și cad cu genunchii pe scoici. Câinele scheaună și fuge speriat. Paștele mă-sii! Tuzla mi-a trebuit, doar pe jos mă puteam duce la Oana în Eforie! Aud mașina, tipul claxonează insistent.

— Hai, mă, c-avem treabă! Unde-ai plecat, nu ți-am zis să m-aștepți? mă ia de cum mă vede.

Mă sui în mașină și urcăm panta în viteză. Trage bine jeepul. Abia acum am observat că are capota înfundată.

— A ratat nevastă-mea intrarea în curte și-a lovit proasta stâlpul porții, îmi explică el. Noroc că n-avea viteză. Da' asta să fie paguba. Fiarele ca fiarele, se repară... cu oamenii e mai rău.

Ține mâinile strâns pe volan. Văd că n-are verighetă. Pietrele scrâșnesc sub roți, plaja rămâne în spate, dincolo de tufișuri. Trecem de pontonul dezafectat, ne ducem până în vârful coastei, apoi o ia în dreapta, pe un drum pe care n-am mai fost, plin de hârtoape. Se aude cum un obiect metalic se rostogolește prin torpedou. Mașina se înclină într-o parte și zic că gata, asta e, ne răsturnăm și cădem în râpă. Icnesc și mă prind de portieră. Tipul înjură și o ia de-a dreptul pe câmp.

— Ce-ai, mă, te-ai speriat? râde el. Stai să vezi mai încolo!

La un moment dat, un iepure maroniu sare în fața mașinii și aleargă dezorientat în lumina farurilor.

— Uite-l! Îl vezi cum face? Îi tâmpește lumina puternică, de-aia sunt așa ușor de prins. Mai ales ăia tineri, se panichează. ăia bătrâni se-ascund până trece pericolul. Ai mâncat iepure, îți place?

Îi zic că nu.

— Păi, să mănânci. Da' gătit ca lumea. În Malta am mâncat și eu prima dată.

Trage de volan și se întoarce pe drum. Ocolește brusc o groapă umplută cu scoici albe.

— Știi cum taie alea cauciucurile?

Îi răspund că nu știu, n-am mașină, întâi să termin facultatea și să-mi găsesc ceva serios de lucru. Râde și-mi zice că și el era rupt în fund în studenție. A făcut Dreptul la Constanța. Era nasol pe vremea lui, nu-ți găseai de lucru ca acum. Îmi povestește că la început a avut numai joburi de rahat. Dup-aia a deschis o afacere și a fost șmecherie. Îl întreb în ce domeniu. În consultanță. Coboară pe un drum îngust și abrupt. Tufele țepoase zgârie caroseria. Încep să-mi fac griji, unde ne tot ducem pe coclaurile astea?

— Mai avem? îl întreb.

— Acum ajungem. Ce, nu mai ai răbdare?

Mai mergem însă o vreme. Se oprește lângă un mărăciniș și scoate din portbagaj o lopată. Îmi arată în lumina farurilor un loc cu pământ mai afânat, pe care cresc doar niște plante firave, întinse ca o plasă. După ce mă apuc de treabă, stinge farurile și ia ceva din torpedou. Aprinde lanterna telefonului ca să văd cât de cât ce fac.

— Bă, asta e, nu vreau să ne vadă careva.

Mormăi o aprobare, dar nu pricep ce atâta secretomanie pentru o cotârlă.

— Vin tot felul de ciudați pe-aici, continuă el. Au arătat și la TV. De-aia-l iau mereu pe-ăsta micu' cu mine.